
Psalm 145:1-7

1 Een lofzang van David. Aleph. O mijn God, Gij Koning! ik zal U verhogen, en Uw Naam loven in eeuwigheid en altoos. 2 Beth. Te allen dage zal ik U loven, en Uw Naam prijzen in eeuwigheid en altoos. 3 Gimel. De HEERE is groot en zeer te prijzen, en Zijn grootheid is ondoorgrondelijk. 4 Daleth. Geslacht aan geslacht zal Uw werken roemen; en zij zullen Uw mogendheden verkondigen. 5 He. Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer Uwer majesteit, en Uw wonderlijke daden. 6 Vau. En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke daden; en Uw grootheid, die zal ik vertellen. 7 Zain. Zij zullen de gedachtenis der grootheid Uwer goedheid overvloediglijk uitstorten, en zij zullen Uw gerechtigheid met gejuich verkondigen.

David besloot dat zijn prijzende woorden moesten uitgroeien tot een loflied, op intelligente wijze moesten worden gewijd aan naam en wezen van God, en tot in de eeuwen der eeuwen moesten voortduren. Hij gebruikt het woord 'loven' niet enkel ter variatie van de klank, maar ook om de zin ervan meer diepte en warmte te verlenen. God loven is Hem prijzen met een persoonlijke genegenheid voor Hem, en Hem het goede wensen; dat is een steeds makkelijkere oefening naarmate wij vorderen in ervaring en toenemen in genade. David verklaart dat hij iedere vorm van lofprijzing zal aanbieden, door iedere wijze van bestaan. Aanbidding moet enigszins zijn als het Voorwerp ervan: grote lofprijzing voor een grote God. Er is geen aspect van Jehova's grootheid dat geen grote lof waardig is. Lof kan groot genoemd worden wanneer het lied over grote dingen gaat, wanneer de harten die het voortbrengen in vuur en vlam staan, en wanneer grote aantallen mensen zich verenigen tot een geweldige toejuiching. Er zal een traditie van lofzegging zijn: mensen zullen de dienst van de lofzang doorgeven, zij zullen ervoor zorgen hun nakomelingen te onderrichten in deze heilige oefening. Laten wij erop toezien dat wij God loven in bijzijn van onze kinderen, en hen nooit laten denken dat Zijn dienst niet blijmoedig is. De lof van de Heere verruimt het hart, en naarmate hij bij ons gedijt, gedijt ook onze geest.

Gods werken van goedheid en daden van kracht vormen een thema dat door alle tijdperken van de menselijke geschiedenis nooit uitgeput kan worden. Een lovend hart lijkt te leven in alle eeuwen in heerlijke verbondenheid met alle gelovigen. Wij zijn niet bang dat het reukwerk ooit zal ophouden met branden op de altaren van Jehova: de priesters sterven, maar de aanbidding leeft voort. Vervuld van Zijn grote goedheid, zal het verlorene volk van de Heere daar een gelukkige herinnering aan bewaren, en zal het vaak gemotiveerd zijn deze herinneringen te vertolken. Geen genoegen nemend met een karige vermelding van die wonderbare liefde, zullen zij overgaan tot een uitbundige

verwoording van die uitbundige gunst. Zij zullen het een vreugde vinden er met elkaar over te spreken wat God voor hen heeft gedaan, en verslagen van hun ervaringen te vergelijken.

God heeft niets zuinig gedaan; al Zijn goedheid is grote goedheid, geheel waardig om vermeld te worden, geheel vragend om een gewijde verwoording. Waar zingen zij van? Zij zingen van die gerechtigheid die de schrik van zondaren is, die zelfs gelovige mensen met diepe ernst noemen. Gerechtigheid, opgevat in het licht van het Evangelie, is in feite de geheime grondslag van de hoop van de gelovige. Gods genadeverbond is onze krachtige troost, omdat Hij Die het sloot, rechtvaardig is en er niet op terug zal komen. Omdat Jezus in onze plaats stierf, vereist en verzekert gerechtigheid het heil van alle verlost. Deze eigenschap is onze beste vriend, en daarom zingen wij ervan.

Overweging:

Alle eer zij aan Hem Die dezelfde Heere blijft door alle geslachten heen.

[XFacebookWhatsApp](#)